

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Ing. J. P.**, zast. JUDr. Pavlem Klimešem, advokátem, se sídlem Dukelských hrdinů 975/14, Praha 7, proti žalovanému: **generální ředitel Generálního finančního ředitelství**, se sídlem Lazarská 15/7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2017, č. j. 7495/17/7400-40186-050630-2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2020, č. j. 3 Ad 9/2017 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 15. 9. 2020, č. j. 3 Ad 9/2017 - 44, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2017, č. j. 7495/17/7400-40186-050630-2, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ředitele Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 11. 2016, č. j. 181234/16/7420-20290-108723, kterým byl podle § 72 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 72 odst. 4 věty za středníkem zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní službě“), uplynutím doby 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí ukončen služební poměr žalobkyně.

[2] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou blanketní kasační stížnost, která byla k výzvě soudu doplněna v zákonné měsíční lhůtě.

[3] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázala na skutečnost, že žalovaný vydal nové rozhodnutí ve věci ze dne 24. 11. 2020, č. j. 72805/20/7400-11196-403266.

[4] Jakkoliv Nejvyšší správní soud při svém rozhodování vychází podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 120 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, splnění podmínek řízení zkoumá kdykoliv za řízení z úřední

povinnosti, protože bez jejich naplnění nemůže ve věci meritorně rozhodnout. Jednou z podmínek je také existence předmětu řízení.

[5] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud je žalobou napadené rozhodnutí pravomocně zrušeno, nahrazeno jiným nebo změněno v jiném řízení, odpadl tím předmět řízení o kasační stížnosti podle § 65 s. ř. s. Odpadnutí předmětu řízení je neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, který vede k odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 9 Ads 147/2015 - 24, totiž platí, že *„soudní přezkum a řízení o kasační stížnosti nemá sloužit k tomu, aby si kterýkoliv z účastníků řízení ‚ověřoval správnost‘ rozhodnutí správního orgánu či správního soudu, ale k domáhání se obrany před nezákonným rozhodnutím správního orgánu či správního soudu, a zejména k účinné nápravě takového stavu.“*

[6] Totožné důsledky nastanou také v případě zrušení, nahrazení či změny napadeného rozhodnutí v průběhu řízení o kasační stížnosti. Ani v takovém případě totiž nejsou splněny podmínky pro vydání rozhodnutí ve věci samé z důvodu neexistence předmětu řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Afs 143/2006 - 95, a ze dne 30. 6. 2014, č. j. 4 As 16/2014 - 65, či usnesení ze dne 14. 1. 2016, č. j. 9 Ads 147/2015 - 24). V usnesení ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 As 218/2018 - 72, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„případným věcným přezkumem kasační stížnosti [by Nejvyšší správní soud] nerozhodoval o konkrétních veřejných subjektivních právech, neboť napadené rozhodnutí, které veřejná subjektivní práva stěžovatele mohlo zasáhnout, již neexistuje. I pokud by Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti a zrušil rozsudek krajského soudu, krajský soud by nemohl řízení dále vést pro neexistenci předmětu řízení a musel by žalobu odmítnout bez věcného projednání. Nejvyšší správní soud by nemohl případně uplatnit ani svou pravomoc podle § 110 odst. 2 s. ř. s. a zrušit napadené rozhodnutí sám, neboť nelze zrušit již zrušené, a tedy neexistující rozhodnutí. Soudní přezkum věci samé by tedy nemohl vést k účinné ochraně veřejných subjektivních práv stěžovatele,“* (obdobně například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 Afs 332/2016 - 39, či ze dne 26. 6. 2019, č. j. 8 Azs 4/2019 - 36).

[7] Nejvyšší správní soud ověřil, že v nyní posuzované věci stěžovatel zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to rozhodnutím ze dne 24. 11. 2020, č. j. 72805/20/7400-11196-403266. V souladu s výše citovanou judikaturou tedy odpadla jedna z podmínek řízení o kasační stížnosti. Uvedený nedostatek přitom nelze odstranit.

[8] S ohledem na neodstranitelný nedostatek podmínek řízení Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu